

Fair play

Z uplynulých 2 hodin si toho moc nepomatuji. Poslední, co si vybavuji je, jak několik lidí včetně mě vyvedli z kulturáku a dost neobvyklým způsobem odvedli do výslechové místnosti StB. A důvod? Žádný nám nesdělili. Naštěstí tu se mnou byl i Tomáš. Kamarád, se kterým jsem na koncert jela. O kapele jsem věděla jen to, že je rocková, tedy žádný adept na Zlatého slavíka nebo Děčínskou kotvu. O alkohol nebyla nouze. Občanka nebyla důležitá. Popíjeli jsme tuzemák a levné víno.

K výslechu nás brali postupně. Tom mě na chodbě uklidňoval. Měla jsem strach, ale pořádně jsem nevěděla z čeho. Řekl mi: „Jen se nás zeptají na pár věcí, my jim řekneme, že o ničem nevíme a půjdeme domů.“ Docházelo mi, že tady není poprvé. Přesto mě překvapilo, s jakým klidem to bral.

Vešla jsem dovnitř. Předtím, než jsem příslušníkovi viděla do obličeje, musela jsem projít kouřovou cigaretovou clonou. Příslušník si zrovna otevřel balíček Cleajek. Než jsem si stačila sednout, už se mě estébák ptal, odkud mám tak pěkné kalhoty. Poslušně jsem odpověděla, že jsou z Tuzexu. Dlouho si mě prohlížel. Déle, než mi bylo příjemné. Nabídl mi bon pari, zdvořile jsem odmítla.

Záhy se mě ptal, kde pracují rodiče, jestli chci jít na vysokou školu, jaké mám známky a podobné dotěrné otázky. V hlavě jsem měla slova Tomáše: „... O ničem nevíme.“ Podle toho vypadaly i moje odpovědi.

Zaskočilo mě, na kolik otázek si soudruh dokázal odpovědět sám. Věděl, jaký příjem mají moji rodiče nebo že každou neděli chodím do kostela. Také věděl, že pravidelně docházím do sportovního oddílu TJ Spartak Jihlava. Věděl dokonce i o nadcházejících republikových závodech, kam jsem se nominovala.

Při odchodu z místnosti mi položil poslední otázku, zda zvažuji vstup do SSM. Nestihla jsem si ani odpovědět v hlavě, když řekl: „Chcete přece na vejšku? A co ty republikový závody? Tam nechcete?“ Po odmlčení mi vrátil občanku se slovy „Čím dříve pochopíte, že samotný talent nestačí, tím lépe.“

Uběhly tři měsíce. Tři měsíce, kdy o mě a ani o mou rodinu estébáci nezavadili. Tři měsíce dřiny na škvárovém hřišti. Zítra jsem měla odjíždět. S sebou jsem si sbalila i novou adidasku, která byla podpultovní ze západu.

Rozcvičila jsem se, rozházela jsem se a šla jsem do kanceláře, kde jsme se měli nahlásit.

„Dobrý den“

„Dobrý den, jméno?“ zeptal se mě postarší organizátor.

„.....“

„Milá slečno, ale vás já tady nemám!“

Doufala jsem se, že je to jen chyba. Když v tom přišel estébák, se kterým jsem už měla tu čest se vidět. S klidem a lehkým výsměšným úsměvem na tváři mi řekl: „No vidíte, slečno, já vám říkal, že ten vstup do SSM nemáte podceňovat.“